

Pe marginea zimțată a frunzei în vânt...

Raul Constantinescu

PE MARGINEA ZIMȚATĂ A FRUNZEI ÎN VÂNT ...

Diotima, iată-ne pe marginea zimțată a frunzei --

ferăstrău tuturor celor ce sunt sigură pradă

sub distantul cer indiferent,

între față și revers

prin seve nervuri vacuole spirale

în etern flămândul de sine șarpe-cerc ouroborus

întorcându-ne străini ai nimănui în noi înșine

în jurământul de sărăcie iubire și dăruire

mai bogați decât regii săracelor timpuri

cu Hoelderlin întrebând la ce bun poezia ...?!

regăsiți în veșnica taină nicicând nimănui cunoscută, preaiubito,

prin care intrăm ieșim în dulce vis balans

în viațamoartea ascunsă ispită în dar,

neștiind nebănuind încotro mergem singuri

fără firul ariadnei

prin propriul strămoșesc labirint

al fiecărui nevinovat muritor născut prin dor nespus în cuvânt

rostit precuvânt cuvânt necuvânt ... în vââânt ... vânt

doar suflare de vânt ... , Diotima,

doar vânt gonind în vânt ...

Raul Constantinescu